

Sygn. akt IV K 47/15

1 Ds. 3349/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Ewa Borucka

Protokolant Katarzyna Kępa -Ojrzanowska

Prokurator bez udziału

po rozpoznaniu w dniach: 25.08. 2015 r., 29.10.2015.,

sprawy

S. M.

ur. (...) r. w P., syna R. i E. z d. F.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 28 lipca 2009 roku w S. w trakcie przesłuchania na Komisariacie Policji S.-Ś. w S., będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie KR IV 4577/09, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art. 233 § 1k.p.k., zeznał fałszywie, że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350 000 zł. tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.;

2. w dniu 18 września 2009 roku w S. w trakcie przesłuchania przed Sądem O. (...), będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie I C 707/09. po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art. 266 k.p.c., zeznał fałszywie, że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350 000 zł. tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.;

3. w dniu 27 listopada 2009 roku w S. w trakcie przesłuchania przed Sądem O. (...), będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie I C 707/09 po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art.266k.p.c., zeznał fałszywie, że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350 000 zł. tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.;

4. w dniu 12 marca 2010 roku w S. w trakcie przesłuchania na Komisariacie Policji S. Ś. w S., będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie KR IV 228/10, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art. 233 § 1 k.p.k., zeznał fałszywie, że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350 000 zł tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. gryfa (...) 77 F,

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.;

5. w dniu 14 listopada 2013 roku w S. w trakcie przesłuchania przed Sądem O. (...) będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie III K 109/13, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art. 233 § 1 k.p.k., zeznał fałszywie, że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350 000 zł tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów w sposób wyżej opisany i przy przyjęciu że czyny opisane w punktach od 1 do 4 części wstępnej wyroku stanowią ciąg przestępstw na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i przy zastosowaniu przepisów art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn z punktu 5 części wstępnej wyroku na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. łączy orzeczone kary i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 4 (czterech) lat

IV. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu grzywnę w ilości 100 (stu) stawek dziennych, po 20 (dwadzieścia) zł. każda stawka,

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym opłatę w kwocie 380 (trzystu osiemdziesięciu) złotych, przy czym wysokość kosztów sądowych zostanie ustalona w postępowaniu wykonawczym.

Sygn. akt. IV K 47/15

UZASADNIENIE

W dniu 15 kwietnia 2009 r. M. T. (1) zawarła z S. M. w formie aktu notarialnego przedwstępną umowę sprzedaży lokalu położonego w M. przy ul. (...).

Pomimo zawarcia w treści aktu notarialnego oświadczenia, iż S. M. przekazał M. T. (1) kwotę 350.000 zł. tytułem zadatku, to w rzeczywistości nie otrzymała ona od S. M. jakichkolwiek pieniędzy.

Dowody:

- zeznania M. T. (1) k. 157-158,
- akt notarialny z 15.04.2015 r. k. 122-125,

S. M. w dniu 28 lipca 2009 roku w S. w trakcie przesłuchania na Komisariacie Policji S.-Ś. w S., w charakterze świadka do sprawy KR-IV- (...), po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art. 233 § 1 k.k., zeznał, że w dniu 15 kwietnia 2014 roku przekazał M. T. (1) kwotę 350.000 zł. tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...).

Dowody:

- protokoły przesłuchań k. 83-85, 89-91.

S. M. w dniu 18 września 2009 roku w S. w trakcie przesłuchania przed Sądem O. (...), będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie I C 707/09. po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie

falszywych zeznań w trybie art. 266 k.p.c., zeznał fałszywie (k. 45), że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350.000 zł. tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...).

Dowody:

- protokoły przesłuchań k. 40-46.

W dniu 27 listopada 2009 roku w S. w trakcie przesłuchania przed Sądem O. (...), S. M. będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie I C 707/09 po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art.266k.p.c., zeznał fałszywie (k. 29, 76), że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350.000 zł. tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...).

Dowody:

- protokoły przesłuchań k. 26-32, k. 73-79.

Podobnie w dniu 12 marca 2010 roku w S. w trakcie przesłuchania na Komisariacie Policji S. Ś. w S., S. M. będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie KR IV 228/10, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art. 233 § 1 k.k., zeznał fałszywie (k. 24), że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350.000 zł. tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...),

Dowody:

- protokoły przesłuchań k. 23-25, 86-88.

Nadto S. M. w dniu 14 listopada 2013 roku w S. w trakcie przesłuchania przed Sądem O. (...)(...) będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie III K 109/13, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art. 233 § 1 k.k., zeznał fałszywie (k. 21), że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350.000 zł. tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...).

Dowody:

- protokoły przesłuchań k. 19-22,

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt III K 109/13, M. W. został skazany za doprowadzenie M. T. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci apartamentu położonego w Ś. o wartości 227.283 zł., w ten sposób, że nakłonił ją do zawarcia przedwstępnej umowy sprzedaży tej nieruchomości na rzecz S. M. w celu zabezpieczenia pożyczki w wysokości 200.000 zł., udzielonej mu przez S. M., wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczki i co do skutków zawarcia takiej umowy.

W uzasadnieniu do wyroku Sąd Okręgowy uznał za niewiarygodne twierdzenia S. M., iż tytułem zadatku przekazał on M. T. (2) kwotę 350.000 zł.

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 140/14, Sąd Apelacyjny w Szczecinie utrzymał w mocy Wyrok Sądu Okręgowego z dnia 25 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt III K 109/13.

Dowody:

- wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie wraz z uzasadnieniem k. 3-18, 107-108.

- wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wraz z uzasadnieniem k. 95-104, k.109.

S. M. ma 35 lat, wykształcenie wyższe, z zawodu jest pedagogiem, prowadzi własną działalność gospodarczą, uzyskuje dochód w wysokości 10.000 zł miesięcznie. Jest kawalerem, posiada troje dzieci w wieku 11, 8 i 4 lata. Posiada majątek

w postaci domu i działki rolnej. Karany wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 18.12.2012 r. za przestępstwo przeciwko mieniu opisane w art. 297 § 1 kk.

Dowody:

- dane o karalności, k. 130,
- wyjaśnienia oskarżonego, k. 119, 149.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony S. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. Podobnie w toku postępowania przed sądem, oskarżony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmówił odpowiedzi na pytania i wyjaśnił jedynie, że mówił prawdę co do kwoty przekazanej M. T. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego S. M. k. 150.

Sąd uznał za nie polegające na prawdzie wyjaśnienie oskarżonego, że mówił prawdę co do kwoty przekazanej M. T. (1), przede wszystkim mając na uwadze fakt, że nie korespondowały one z materiałem dowodowym uznanym za wiarygodny.

W pierwszej kolejności należy więc zauważyć, że sąd uznał za zgodne z prawdą zeznania M. T. (2), albowiem były one logiczne, stanowcze i pełne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i z zebranymi w sprawie dowodami z dokumentów, w tymi wyrokami sądowymi. Świadek przedstawiła przeciwną niż oskarżony wersję zdarzenia, a mianowicie, że nie dostała „ani złotówki”. Ponadto opisała okoliczności w jakich doszło do podpisania aktu notarialnego bez przekazania pieniędzy. Wskazała też inne osoby oszukane w ten sam sposób oraz podkreśliła, że dwaj oszuści zostali już skazani prawomocnymi wyrokami.

Mając na uwadze treść zeznań M. T. (1) logicznym jest zdaniem sądu, iż S. M. nie przekazał M. T. (1) przyrzeczonej kwoty 350.000zł. Za przyjęciem takiej okoliczności przemawia zamieszanie jakie towarzyszyło podpisaniu umowy przedwstępnej kupna nieruchomości. Sprawcy działali w porozumieniu, wspólnie z M. W. działał też R. Ł., gdzie jeździli do M. T. (1), pokazywali się jej w drogich samochodach, sprawiali na niej wrażenie dobrze sytuowanych przedsiębiorców. Są to klasyczne działania, które miały uśpić jej czujność, wzbudzić w niej zaufanie do nich, oraz ugruntować przeświadczenie, że nie zostanie oszukana. Jednocześnie należy zauważyć, iż przynajmniej oskarżony S. M. i M. W. prowadzą działalność gospodarczą, zawodowo trudnią się handlem. Mając powyższe na uwadze, nie sposób przyjąć, iż za nieruchomość wartą ówczesnie 227.283 zł. zapłacili we wskazanych wyżej okolicznościach kwotę 450.000 zł. Ponadto mieli jeszcze zamiar na tej transakcji zarobić. Dodatkowo, w tym czasie ceny nieruchomości stale spadały. Jedynym logicznym przyjęciem działania oskarżonego był zamiar przejęcia rzeczonyj nieruchomości znacznie poniżej wynegocjowanej ceny. Dlatego w ślad za innymi sądami, które uznały, że nie doszło do przekazania kwoty 350.000zł., również sąd w niniejszej sprawie przyjął taki stan faktyczny, a w konsekwencji uznał, iż oskarżony składając zeznania przeciwnej treści, będąc uprzedzony o konsekwencjach prawnych takiego zachowania dopuścił się popełnienie przestępstwa zeznawania nieprawdy.

W tym miejscu podkreślić należy, że M. W. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25.04.2014 r. w sprawie o sygn. akt III K 109/13, za doprowadzenie M. T. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci apartamentu położonego w Ś. o wartości 227.283 zł, w ten sposób, że nakłonił ją do zawarcia przedwstępnej umowy sprzedaży tej nieruchomości na rzecz S. M. w celu zabezpieczenia pożyczki w wysokości 200.000 zł, udzielonej mu przez S. M., wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do zamiaru zwrotu pożyczki i co do skutków zawarcia takiej umowy.

Sąd podziela pogląd zawarty w uzasadnieniu do tego wyroku, iż pomimo zawarcia w przedwstępnej umowie sprzedaży nieruchomości oświadczenia, iż tytułem zadatku S. M. przekazał M. T. (2) kwotę 350.000 zł., to w rzeczywistości

nie otrzymała ona od S. M. jakichkolwiek pieniędzy (k.11). Przekonujące jest twierdzenie Sądu Okręgowego, iż niewiarygodne są twierdzenia S. M. o zapłaceniu zadatku w wysokości 350.000 zł., na co wskazuje treść jego rozmowy nagranej przez M. T. (2) oraz fakt, że nie wykazał on w postępowaniu cywilnym, że dysponował w tym czasie kwotą 650.000 zł., potrzebną na wpłaty dla M. T. (2) oraz T. i J. Z. (k.14-15).

Sąd rozstrzygający w tej sprawie podziela również pogląd Sądu Okręgowego o (...). Wobec powyższego uznano, w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, iż S. M. wiedział, że nie przekazał M. T. (2) kwoty 350.000 zł, a zatem zeznając odmiennie w charakterze świadka dopuścił się składania fałszywych zeznań.

Na podstawie tak ocenionego materiału dowodowego, w tym też dowodów z dokumentów których wiarygodność nie nasuwała żadnych zastrzeżeń sąd ustalił iż S. M.:

- w dniu 28 lipca 2009 roku w S. w trakcie przesłuchania na Komisariacie Policji S.-Ś. w S., będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie KR IV 4577/09, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art. 233 § 1 k.k., zeznał fałszywie, że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350 000 zł. tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...), czym wypełnił znamiona czynu z art. 233 § 1 k.k.;

- w dniu 18 września 2009 roku w S. w trakcie przesłuchania przed Sądem O. (...), będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie I C 707/09. po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art. 266 k.p.c., zeznał fałszywie, że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350 000 zł. tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...), czym wypełnił znamiona czynu z art. 233 § 1 k.k.;

- w dniu 27 listopada 2009 roku w S. w trakcie przesłuchania przed Sądem O. (...), będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie I C 707/09 po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art.266k.p.c., zeznał fałszywie, że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350 000 zł. tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...), czym wypełnił znamiona czynu z art. 233 § 1 k.k.;

- w dniu 12 marca 2010 roku w S. w trakcie przesłuchania na Komisariacie Policji S. Ś. w S., będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie KR IV 228/10, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art. 233 § 1 k.k., zeznał fałszywie, że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350 000 zł. tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...), czym wypełnił znamiona czynu z art. 233 § 1 k.k.;

- w dniu 14 listopada 2013 roku w S. w trakcie przesłuchania przed Sądem O. (...) będąc przesłuchanym w charakterze świadka w sprawie III K 109/13, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w trybie art. 233 § 1 k.k., zeznał fałszywie, że przekazał M. T. (1) w dniu 15 kwietnia 2014 roku kwotę 350 000 zł. tytułem zadatku za zakup lokalu położonego w M. przy ul. (...), czym wypełnił znamiona czynu z art. 233 § 1 k.k..

Wyżej opisanymi zachowaniami oskarżony każdorazowo wypełnił znamiona przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. a jednocześnie w okresie od 28 lipca 2009 do 12 marca 2010 roku dokonał ich w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny w stosunku, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, wobec powyższego sąd uznał je za dokonane w ramach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 §1 k.k.

Wyżej ustalony ciąg przestępstw zagrożony jest karą pozbawienia wolności do 4 lat i 6 miesięcy, zaś przypisany oskarżonemu czyn z punktu 5 do 3 lat pozbawienia wolności.

Odnośnie czynu opisanego w punkcie 5 to sąd nie przyjął w ramach ciągu przestępstw, czynu dokonanego w dniu 14 listopada 2013 r ze względu na zbyt dużą odległość czasową.

S. M. popełnił zarzucane mu czyny umyślnie z zamiarem bezpośrednim ponieważ doskonale wiedząc, iż rzeczonych pieniędzy nie przekazał M. T. (1), zeznał odmiennie.

W sprawie nie wystąpiły żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu, czy winę oskarżonego.

Stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, oceniono jako średni, biorąc pod uwagę przede wszystkim rodzaj naruszonego dobra, jakim jest dobro wymiaru sprawiedliwości, w tym przede wszystkim pewność i zaufanie do organów wymiaru sprawiedliwości, konsekwencje jakie oskarżony spowodował swoim postępowaniem (konieczność wzruszenia wyroku sądu cywilnego), zaś jako okoliczność łagodzącą poczytano długi okres czasu od popełnienia czynów do wydania niniejszego wyroku, oraz to że oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, prowadzi działalność gospodarczą, ma na utrzymaniu troje małoletnich dzieci i był tylko raz karany sędziwnie w 2012r. za występki nie podobny do obecnie mu przypisanych.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, a również stopień winy oskarżonego, jego uprzednią niekaralność (przed dopuszczeniem się czynów wchodzących w ciąg przestępstw) sąd wymierzył mu kary bliżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, stosując przepisy obowiązujące w datach popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu przestępstw jako względniejsze dla sprawy w części ogólnej kodeksu karnego.

Sąd na podstawie art. 85 k.k. i 91 § 2 k.k. wymierzył karę łączną mając na uwadze podobieństwo popełnionych przez oskarżonego występków i tożsamą kwalifikację prawną.

Następnie poddając sprawcę próbie sąd miał na uwadze, iż oskarżony prowadzi ustabilizowane życie, zaś jego właściwości osobiste przemawiają za uznaniem, iż mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary, S. M. będzie w stanie odnieść się krytycznie do dokonanych czynów i nie powróci do przestępstwa. Wyznaczony czteroletni okres próby pozwoli na zweryfikowanie zachowania się oskarżonego w dłuższym okresie czasu i pozwoli na ewentualną reakcję w przypadku nie przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego przynajmniej w wyznaczonym okresie próby.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. mając na uwadze potrzebę doraźnej represji finansowej wymierzono oskarżonemu grzywnę w ten sposób, iż ustalając ilość stawek dziennych uwzględniono wyżej wskazany stopień społecznej szkodliwości czynów, zaś ustalając wartość jednej stawki, uwzględniono z jednej strony wysokie dochody oskarżonego, zaś z drugiej jego zobowiązania finansowe i obciążenia na posiadanym majątku.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k., nie dostrzegając podstaw dla zwolnienia oskarżonego od ich ponoszenia, zaś o opłatach orzeczono mając na względzie art. 2 ust 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.